

[Poul Møller.]

Bergen havde taget hans trusler højtideligt. Jeg synes virkelig, at der lå en linje her, som svækkede den pågældende journalists opfattelse af udenrigsministerens alvor, når han taler. Måske har han ikke kendt udenrigsministeren så godt, som vi andre gør, men jeg synes i og for sig, at udenrigsministeren fulgte dette op i dag, og det kan jeg kun være tilfreds med.

Vi kan ikke garantere, at vi blot vil vente, indtil resultatet af de britiske forhandlinger foreligger; vi må kunne varetage egne interesser. Der er selvfølgelig mange ting, der skal tages stilling til, men for det konservative folkeparti er det afgørende, at vi forfølger det mål at opnå en vesteuropæisk enhed, og kan vi ikke opnå det politiske fællesskab i første omgang, så er økonomikredsens fællesskab en stor fordel. Men selve den europæiske tanke, der er baseret på et fælles europæisk kulturgrundlag, er en tanke, som vil blive støttet i sin realisering af den konservative folketingsgruppe.

I mellemtiden er der jo en anselig bunke danske interesser at varetage både i forholdet til EFTA og i forholdet til fællesmarkedet. Sådan har det jo været hele tiden. Det er ikke noget nyt; sådan vil det vedblive at være, ligegyldig hvilken regering vi har. Vi nærmer os nu den tid, hvor den konsoliderede og ekspanderende danske industri også i og for sig begynder at betragte EFTA-mulighederne som udtømt. De muligheder, man har inden for EFTA-markedet, er ved at være udtømt; her begynder også presset mere og mere for at vinde det større marked, for at være med i kampen om det ganske europæiske marked. Og ganske vist kunne hr. Carl Petersen sige, at vor industrieksport var steget noget også til fællesmarkedets lande, men i forhold til den veldstandsstigning, der har fundet sted i Europa, er vor andel af fællesmarkedets forbrug af industrielle varer blevet mindre, og det er jo heller ikke mærkeligt, sådan må jo selve dette beskyttelsessystem virke. Dertil kommer jo, at de absolutte tal, hr. Carl Petersen nævnte, naturligvis må korrigeres med den meget betydelige møntforringelse, der ikke mindst herhjemme er sket i disse år.

Jeg tror derfor, industrien gradvis vil få en mere og mere positiv opfattelse af, at det er nødvendigt, at Danmark kommer

ind i den store konkurrence. Jeg tror også, at landbrugets vanskeligheder kun varigt kan lettes ved en fælles økonomikreds, et fælles marked, selv om dette for landbrugsprodukternes vedkommende vil være et reguleret marked. EFTA kan ikke — deri havde udenrigsministeren jo ret — give os stort mere end hidtil. Også vi håber naturligvis på de bilaterale forhandlinger, udenrigsministeren omtalte. Også vi håber, at selvforsyningsgraden vil falde i Sverige, og at vi kan få en prioritet som eksportør til det svenske marked ud over den, vi har, men den store mulighed for at bedre på landbrugets økonomi ligger jo kun i, at vi kan være med i et stort, europæisk fællesskab.

Jeg er ikke i stand til her at vurdere, hvorvidt regeringen i alle situationer har anlagt den rigtige forhandlingslinje om alle de enkeltheder, som vi har stået over for i årenes løb, f. eks. heller ikke i det aktuelle spørgsmål om kvægeeksporten til Tyskland. Jeg ville gerne have haft, om udenrigsministeren havde udtalt sig noget mere udførligt om den firestatskonference imellem Storbritannien, Irland, Vesttyskland og Danmark, som nu er på tale. Der er mange medlemmer i den konservative folketingsgruppe, kan jeg sige, som har vanskeligt ved at forstå, at vi med vor langtidsaftale med Vesttyskland, med de forpligtelser, Vesttyskland har dér, skulle have nogen fordel af at få en konference, hvor andre lande, nemlig Storbritannien og Irland, skal deltage i forhandlingerne om forsyningen af det vesttyske marked. Men jeg lader mig gerne belære, hvis enten udenrigsministeren eller statsministeren har noget at sige på dette område, ligesom hvis statsministeren i denne forbindelse har noget at sige vedrørende sin forhandling med forbundskansler Erhard, da ministeren var nede og modtage den Karlspris, som også jeg gratulerer ham til.

Til sidst vil jeg sige, at jeg synes, vi befinder os på et sted, hvor vi næsten på en måde atter er på vej, hvor ventetiden er ved at være forbi, hvor denne triste tilværelse i fællesmarkedets ventosal er ved at være overstået. Det er muligt, det er et langsomtgående tog, der nu kommer frem til stationen, men selv om det skulle være et bumletog, og selv om det skulle være en ubehagelig tid, vi skal opholde os